

ABSTRAKT

Celem pracy jest przedstawienie rozwoju kolei na ziemiach polskich w latach 1839–1914 i ukazanie jego wpływu na przemiany społeczno-gospodarcze. Cezurę początkową wyznacza rok 1839, w którym Rada Administracyjna Królestwa Polskiego zatwierdziła Statut Towarzystwa Drogi Żelaznej Warszawsko-Wiedeńskiej i rozpoczęto budowę kolei. Cezurą końcową jest rok wybuchu I wojny światowej. Do zgłębienia tematu wykorzystano metody analityczno-syntetyczne o charakterze opisowym.

Praca składa się z sześciu rozdziałów. Pierwszy rozdział dotyczy sytuacji społeczno-politycznej Królestwa Polskiego. W rozdziałach drugim i trzecim opisano budowę kolei, projekty trasy, zawiązanie się Towarzystwa Drogi Żelaznej Warszawsko-Wiedeńskiej, proces jej budowy aż do oddania do eksploatacji całej trasy. Czwarty rozdział opisuje pracowników kolei na różnych szczeblach hierarchii. Kolejny, piąty rozdział ukazuje tabor, jakim wówczas dysponowano, zarówno parowozy, jak i wagony pasażerskie oraz towarowe. Ostatni rozdział przedstawia wpływ ruchu kolejowego na aspekty życia gospodarczego i społeczno-kulturowego, zostały opisane w nim wybrane miejscowości na trasie kolei, na rozwój których trasa miała największy wpływ. Dzieje wiedeński, jak potocznie nazywano Drogę Żelazną Warszawsko-Wiedeńską, w zaborze rosyjskim są trudne do jednoznacznej oceny, ale jedno jest pewne – rezultatem jej powstania było ożywienie gospodarcze i społeczne, inspirujące ludność do działania.